

A MI LAPUNK

Egész évre 20 korona.
Egyes szám ára 2 korona.

Megjelenik (juliuss és augusztuss kivételével) havonként egyszer.

DIÁK- ÉS CSERKÉSZUJSÁG

■

Szerkeszti : SCHERER LAJOS

Előfizetést, hirdetést, cikket, lapközleményt a szerkesztőség címére kell küldeni

Lučenec, Madách-utca 11. szám.

„Ti vagytok e föld savai! Ti vagytok e világ vilá-
gossága!”

Máté ev. V. 13.

Gaudeamus igitur!

Igen, fiúk, örüljünk, örvendezzünk, hisz fiatalok vagyunk: e föld savai, e világ vilá-
gossága. Ezt akarnám én néktek mindnyá-
jaloknak szívetekbe súgni, külön-külön meg-
mondani. De nemcsak megmondani, hanem
e mondás révén egész valótokat valami új
jóra bírni. A nagy vakáció itt vár a küszö-
bön, bezárja az osztály ajtaját, a
sinus-cosinus meg a gerundium minden
izzadásával. És felharsan majd áhitattal a
Tedeum, hálaadás a tíz hónapos jó munka
után. Aztán két hónapig a diáknak áll a
világ!

E két hónapot, a szép nyári vakációt
kell az új jóval meghódítani, értékesíteni.
Amikor minden érik; dolgoz, gyűjt, szor-
gосkodik az ember erdőn-mezőn, akkor a
diák se rúgja a „focit” napeslig és nem
szí, nem olvas elbujva Nick Cartert és
nem keres lyukat a levegőben, hanem: erőt
gyűjt szeptemberre. Aminek az alapját,
irányát adta meg a tanár az iskola négy
fala között, azt kell a nyárban kivirágoztatni,
felépíteni. Minden diáknak legszentebb köte-
lessége az istenadta adományokat, a benne
rejlő tehetséget ápolni, vezetni, erősíteni,
csiszolni. Szüksége van összhangra hű,
eszmény és prózai valóság közt, szüksége
van testi-lelki tisztaságra, erős öntudatra,
éles észre s mindezeket koronázó munka-
szeretetre. Nagy signum temporis, hogy a
mai rettenetes világéges kavargó, forró
fömketegében, annyi sápasztó kór dühön-
gése között itt áll a tiszta szívű, öntudatos
élet hőse: a cserkész s mutatja az ígért-
föld boldog irányait. Azért követendő példa
a cserkész mindenkinek. Igen. Ki a sza-

badba, erdőbe, mezőre, megfürödni a folyó
vizében, barnára sülni a tüzes napsugarak-
tól, magas bércekre hágni és megérteni a
munka dalát. A munkáét, mely áld és bol-
dogít, sikerre vezet és kulturát alkot. Ma-
napság sült galambok nem röpködnek a
levegőben és a stréberkedés meg protekció
álarcával csak ideig-óráig lehet ellengődni.
Itt munka kell! Még pedig az apró tettek
munkája. Ez pedig egy diáknak annyit
jelent, mint naponként lassan átolvasni egy
fejezetet komoly, filozófiai, jellemnevelő
könyvből, ebből jegyzetet csinálni, aztán
közleményt, regényt olvasni és jellemrajzot,
értekezést írni róluk, festegetni a természet
után, bélyegalbumban rendet tartani, számta-
ni „kemény diót” megoldani és amellet
fürödni és élvezni a nagy természet min-
den gyógyító báját. Tehát az apró munka
a boldogító. A nagy tettek egyre késnek
az esti homályban, ezeket nem lehet várni
és bizony ezekhez is csak apró tettek árán
jut el az ember. Akárcsak a lomnici csúcs
megmászása sok ezer apró lépésből, ugrá-
lásból áll, épügy lassan, de biztosan, kitartó
szorgalommal, céltudatosan érünk sikert,
győzedelmet az élet csucsain is.

A munka szeretetével együtt jár a nép
szeretete is. Az ifjuságnak, az iskolát járó
diáknak a nép közé kell menni. Ennek
nagy értéke van. Dosztojevszkij azt mondja,
hogy aki a népet nem ismeri, az Istent
sem ismeri. A természet fia, a parasztem-
ber közelebb áll Istenéhez, mint a városi.
Krisztus Urunk tanyitványai egyszerű, kér-
ges kezű halászok voltak és ezekkel indult
az emberek boldogítására. Azért ha csak
szerét ejtheted, ki a vidékre, ismerd meg
a népet, annak sok buját-baját, nyomoru-
ságát, vigasztald, tanítsd őt és magad tanulj
tőle munkaszeretetet, istenfélést, embersé-

get, becsületet, egyszerű jellemet.

Igy élvezve és pihelve, dolgozva és erőt gyűjtve bizalommal tekintsz a szeptember elé.

Gaudeamus igitur! Végvári Rezső.

Az öröm.

„Az Élet himnuszai“-ból.*)

Irla: Émile Verhaeren. Ford: Karle Sándor.

I.

Köszöntlek, ti szép napok, már kora reggel csillogó-villogó verőfényben ragyogtok! Oly bódító illatot áraszt forró kebléből az ébredő természet, hogy egész valónk ujongó, mámoros öröme gerjed.

II.

Deresedő fejemen, örülj, két szemem, hogy még van annyi erőd, hogy szomjasan magadba szivhatod és ihatod a távoli fény rezgő villanását; örülj, két kezem, hogy verőfényben sütkérezhetel; örülj, tiz ujjam, hogy boldogan meg-simogathatjátok a rózsák testvéries koszorujában a falról aranyláncként lecsüngő hamvas, haramatos gyümölcsöt!

III.

Örülj, testem, hogy edzett erőddel és fűrge ügyességgeddel szembeszállhatsz viharral és hullámmal, örvendezz, tudóm és széles mellem, mert érzem, mint tódul belétek meleg tengerparton és hűs hegytetőn a fehér és edző levegő, mely szüztisztán lebegte körül a világot!

IV.

Üdvözlégy, szent hajnalok szelid szépsége! Neked köszönhetjük boldogságos perceinkben a gyöngyharmatos gyönyörű rózsákat, a derűs-árnyas kerteket s a fehér izenetek hirtívőit, a messze földről jövő madarakat.

V.

Szeretlek benneteket, aranyló verőfényben tündöklő utak, mert valamikor rajtatok át Ő jött hozzám, sorsomat tenyerén hordozva. Szeretlek titeket is, sűrű csalitok és lükörtelen, homályos mocsarak, meg téged föld, valód mélyéig, hisz öledbe fogadtad szeretteimet.

VI.

Mindenben, mi köröttem él, benne van valóm; ti rétek, ösvények s ide tekintő kőrifák

*) A tavasz-nyári napok mámoros perceiben született meg ez a költemény E. Verhaeren belga költő lelkében s azt hiszem, a cserkészlekek rokon hurjain élénk visszhangra fog találni. Szerk.

és te kristálypatak, amelyet még az árnyék sem boríthat homályba, testvéreimmé lettetek azáltal, hogy egészen lelkembe fogadtalak benneteket.

VII.

Általatok megnőtt valóm, mert ami álom volt eddig, most lelkem része lett. Ti ott a horizont szélén álló és aranyban égő fák, büszke vagyok reátok, mert amint törzsetek évről-évre gyűrűről-gyűrűre izmosodik, úgy nő, erősödik az én akaratom is napról-napra, tettről-tetre.

VIII.

S ha ti, tarka-virágos kerteknek bájos rózsái, arcomba nevettek, úgy ég a képem, mintha forró csók szikrái érnék. Minden mily szép, gyönyörű, elragadó! S ilyenkor mámoromban úgy érzem, hogy többszörösen benne vagyok magam is mindenben, ami izzik és hevül a világon s ettől ujongva kiált fel a szívem szilaj örömeiben.

IX.

Ez aztán az ihlet, a szent láng és meg-meglendülő hevület, amely láthatatlan szárnyként a magasságokba ragadja az embert! S ha hozzá még osztályosa vagy az örökkévalóknak is, nem nyíthatod panasza fájdó ajakad, ha a balsors tép; bármilyen mélyre vágja is beléd karmait a kapzsi kín, ezzel biztasd-vigasztald magad: Megértem abban az utolsó mámorban azt az egy, egyetlen nagy örömet, hogy az én szívem vert-lüktetett a többi élők ereiben s valóra vált ábrándjaim csodás álmokképe: átéreztem az öröm percében azt, hogy olyan vagyok, mint az Isten.

A cserkész mintaképe.*)

Irla: Sir Robert Baden Powell.

Április 23-án van a cserkészlet mintaképe, Szent-Györgynek ünnepe az összes keresztyén államokban.

Rám bízta a feladatot, hogy a különböző országok cserkészeit felsorakoztassam Anglia zászlaja alá és elfogadtassam velök védőszentül Szt. Györgyöt, mert ő Anglia védőszentje. Én sosem gondoltam ilyesmire.

Az elvek, melyeket Szt. György jelképez, minden cserkésznek ajánlhatók és ők elfogadják ezt a mintaképet: akár nem keresztyén vallásuak, akár Krisztus követői. A nem keresztyén vallásokban gyakran találunk ép oly hősie

*) Ezt a cikket a világ főcserkésze írta a „The Scout“-ban. Ezt a lapot ő maga alapította s ez az összes cserkészságok közt a legrégebb.

jellemeket és fenséges ideálokat, mint a kereszténységben.

1921-ben például egy hindu templomban majdnem ugyanolyan szobrot láttam, mint Szt. György. Ez egy lovas katonát ábrázolt, amint lándzsával támad egy szörnyetegre. A török és japán történelemben szintén találunk derék lovagokat.

Ez a befolyása egy oly jellemnek, melynek sem külön nemzetisége, sem külön vallása nincs.

A fiuk — és férfiak — számára ez felszólítás a harcra. Ez küldi őket fölvenni fegyverüket: az Úgyességet — és élesíteni kardjukat: a Jellemet — és minden tőlük telhető eszközt fölhasználni, büszke homlokkal, bízó szívvel bátran megtámadni a Rossz, a Kisértés és az Akadály sárkányát.

Ha egy fiu másokat segíteni igyekszik (amint ezt jelképezi a Szt. György által megszabadított hercegnő története), akkor megismeri az igazi nagyságot, mert bátorságának jelét nem egy önző cél érdekében adta, hanem tette ezt felebarátjának érdekében. Szt. György tehát megvalósítja a cserkészlet négy főtulajdonosságát:

1. a *jellemet*, bátorságával, önfeláldozásával és határozottságával.

2. az *egézséget*, erejével és férfiasságával.

3. az *ügyességet*, segédeszközei használatában.

4. a *mások segítését*.

Ford.: **Gottlieb Dezső** IV. o. tan.

Becsületünk.

Irta: **Sir Robert Baden Powell.**

Ime 459-ik ismeretlen látogatóm, ki a következő ténnyel adja elő: Egy fiu kisebb szolgálatot tett nekik, csomagot vitt, utbaigazította őket, stb, stb. — és mikor meg akarták jutalmazni, így szólt: „Nem; köszönöm, uram. Cserkész vagyok!”

Nem is értem, hogy ennyi ember így lelkesedhet ily haszontalan dologért. És mégis mindannyiszor meghallgatom, mert egy nagy dolgot mutatnak nekem: hogy a cserkészek beváltják azt, amit fogadalmukban ígértek. (Azt hiszem, fölösleges megemlíteni, hogy ez a mozgalomnak egy kilünő pontja.)

Én bízom bennetek, cserkészek! A minap megkérdezett valaki, vajjon dohányoznak-e a cserkészek? Én habozás nélkül azt feleltem: „Nem” — „De honnan tudja ezt?” kérdezték. — „Megkértem őket, hogy ne tegyék és meg-

magyaráztam nekik, hogy a dohányzás káros az ő szívükre, kik e korban legjobban nőnek. És én bízom bennük és becsületükben.”

Ekkor közbeszólt vitatkozó társam. Ellenőrizte őket, hogy meggyőződjék róla, vajjon teljesítik-e kötelességüket? —

„Nem! Ha kémkednék utánuk, megtennék titokban. Mi ezen fölül vagyunk és megvan a mi nemességünk. Igazam volt-e, fiaim?”

(Lučenec)

Fordította: **Zerge.**

Tanév végén.

„Ki mint vet, úgy arat!” Röviden, de velősen szól ez a régi közmondás.

Ősszel s tavasszal nemcsak az izzadó földműves vetette el a magot, hanem minden egyes diák is. Most már lassan belefognak az aratásba a mezőn. Az iskolában is. A földműves szekereken hordozza haza büszke és alázatos kalászeit. A diák sulyos vagy könnyű bizonyítványát cipeli haza. Mert ne gondoljuk ám, hogy elég a magot csak elvetni! Gondozni is kell azt! — Annelyik diák évközben nem tanult, az sulyos bizonyítványt visz haza. Így külső, hogy „ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát.” Az a diák, akinek a bizonyítványa túl nehéz, bizony nem nagyon fog majd a nagyszünetben a természet szépségeiben gyönyörködni. Míg a többi a szabad természet ölében hintázza magát. Élvezi munkájának gyümölcsét, de a természet adta pirosuló gyümölcsöt is. Üdül, mulat, szórakozik és merengéseiben elébe röppennek a szép tavasz képei.

Minthacsak a pompás Kelet narancsligeteiben érezné magát: úgy szállnak fel lelkében a tarka, színes pillangók ezrei. Képzetelemben látja a kopár ágak kiszáradását. Elnézi, mint népesül be a lomb a madárvilág apró énekesével, akiket a rózsaujjú hajnal dalra fakaszt. A dal elringatja. Álmában elsiet a friss forráshoz a lombos erdő árnyékos ösvényein. Itt a fehér hóvirág harangozik feléje. Amott az ibolya csalogatja kellemes illatával. Majd leül az erdőszélen egy kőpárnára. Látja a kint dolgozó munkásokat. S lelke dalban tárul ki.

Majd átcsap a képzelete a nyárba. A mezők már sárgálnak. A fákon mosolyog a piros alma, a zamatos körte. A termést is már betakarítják. Ő is learatta a magáét. A teljesített munka és a sok kínálkozó gyönyörűség érzetében álom borul a szemére. Most egy vipera

csuszik feléje, Ez látja boldogságtól sugárzó arcát; körüljárja és tovasiklik. A kigyó megérezte, hogy e gyermek érdemes az életre. Aki eddig megállta a helyét, később sem fog szégyent vallani. Fölébred. Otthon örömmel fogadják.

De nézzük a rossz diákat! Telve van hibával. Világ gyűlölő. Erkölcse, vallásra nem sokat adó. Alkoholista. Nikolinista. Egy álmánál többet ér neki egy cigarettavég, vagy a litokban lenyelt sörnek egy kis habja. Az ilyet a mérges vipera százszor is megmarná. Ha hazamegy, otthon kelletlenül fogadják. Kergetik a sarokba tanulni. Szidás, büntetés, bot van nála napirenden.

Hja! Mindenki a maga szerencsésének a kovácsa; a választás szabad. Hogy melyik diák sorsa kedvesebb, nem nehéz eldönteni. Jól mondja la költő: „Szedj illatos rózsákat, míg tart a szép nyár. Becsüld meg az órákat: Az idő eljár!”

(Beregszász)

Haklik Ferenc VI. b. o. tan.

matura után.

Nemsokára Szlovenszko kevés magyar középiskoláiból egész sora az érett ifjaknak választásra jut. Élet-

pálya után kell nézni. Választani kell hivatal vagy egyetem és müegyetem között. Ebbé a választásba, ép azért, mert komoly és felelőséges, az egész életre szól, senkinek nincs beleszólása a választón kívül. Még édes szülei sem tarthatják vissza az ifjút az ő akarata szerinti választástól. „Az ember legnagyobb szerencsése, ha valami foglalkozás iránt hajlamot hozott magával a világra és abban él és abban boldog” — mondja az angol Emerson és akinek zsebében ott szorul az érettségi bizonyítvány, az igazat ad e komoly, lapidáris szavaknak. Mert nem kell törnie a fejét, hisz a cél világosan lebeg előtte. Azért a magyar maturandusoknak azt ajánlom, hogy csak tehetségüket és ambíciójukat használják a pályaválasztásnál irányítónak. Nem kell félni a nehézségtől, mert erős akarattal, munkakedvvel mindent le lehet gyűrni. Minden pálya jó és minden pálya nehéz! E szavakat szeretném tiszter is aláhuzni. Jó azért minden pálya, mert aki erőt érez valamire, azt mindig helyesen végzi, cselekvésében pedig otthon érzi magát. Az útkaparó is felemelheti hivatását olyan színvonalra, amilyenre bírja. És igaz az is, hogy minden virág a maga zónájában pompázik a legszebben. Nehéz

minden hivatás, mert munka áll mellette, e nélkül még nem volt semmi a világon nyélbe ütve. Egy nép boldogsága meg ott kezdődik, ha mindenki fiai közül megállja helyét a — maga helyén.

Aki kedvet érez arra, menjen a müegyetemre. Mérnökre, a kereskedelem és ipar magasan müvelt munkásaira, nagy szükség van. Akinek tehetsége, kedve és tudása van, lépjen a gimnáziumból az egyetemre. A munkásság itt sem könnyebb, mint a müegyetemen. Igaz, most sok az egyetemet végzetek száma, de akinek ambíciója van, kár volna beleölni másba, mint amelybe kívánczik. Aztán még egy tanácsot akarnék adni: aki csak bírja a szlovák nyelvet, jöjjön Pozsonyba a szlovák egyetemre. Ezt már manapság minden józanul ítélkező ember belátja. Minek menne a szlovenszko magyar diák más egyetemre, mikor itt az ő helye. **Végyvári R.**

Örségen.

*Aludt már a tábor, Ketten voltunk ébren,
Ketten örködtünk a néma, csöndes éjben.
A fekete égen, az éj sötétjében
Csillagok ragyogtak Isten szemeképen.
A földön semmi fény, csak az őrüz lángolt
S az őrümpák fénye halványan világolt.*

*A szürke fák között langyos szellő lengett,
S a nagy éjszakában halk mesébe kezdett
Az éföli szellő és mesélt a fáknak.
Mesélt a sok alvó szunnyadó diáknak
Édes szép meséket a hazai tájról,
A kis testvérekről, apáról, anyáról...*

*Mi csöndben örködtünk a langy álmom felett,
Meg ne zavarja azt semmi nesz, lehet,
Fel ne ébredjenek, hadd álmodozzanak,
Mert hiszen álmódni mindenkinek szabad.
Mi öriztük a szép, himes szárnyu álmot,
A csöndben szunnyadó sok cserkészdiákok.*

*Miránk néz a szeme sok-sok jó anyának,
Hogy baja ne essék egyetlen fiának;
Minket kér a szájuk, nehéz sóhajításuk
Hogy jól megörizzük az ő fiaeskájuk'.
Ne féljetek anyák, sohse rettegjetek,
Nyugodtan alhatnak, kiket úgy féltetek.*

*Hisz cserkészek ők mind, mi is azok vagyunk,
Minket is öriznek, amikor aluszunk.
Testvérek vagyunk mi, a szeretet lángja
Olvaszt össze minket egy nagy családba;
Mindenki szereti cserkész-testvértársát,
S szeretettel örzi testvérei álmát.*

Darvas Andor.

Szeretem az egész világot.

*Szeretem azt, ki hahotázik, mel lenyeli a fekete fellegeit,
S a boltozatra kék palástot dob; kacagót, vigat, puhát, selymeset.
Szeretek minden búsongó zenét: ordító, tomboló, böggő vihart,
Bánatos borokat szüröcsölgetek és fölszedem halkán, halkán:
a jajt...*

*Magamhoz ölelem, ki szeméből gyűlölet szikrákat hajít felém...!
Az egész világ öröme, fájdalom, minden ember az enyém, enyém.
Mégis rám zúdulnak törékeny falak és gyilkos török lesben állnak.
Mégis rólam dalolnak, sügnak titokban (vajjon mit) a balga
fáknak...*

*S én mégis: búsulok a búsulókkal és nevetek a nevetőkkel...
S az égre evez a nap hajnaltájon; halvány, sápadt, büszkegöggel:
Lelkint nagy merészen bátorsággal, lelkem ragyogó tükrébe,
Duzzad keble szeretettől s színaranytól csepeg, csurog forró képe.*

Urr Ida.

Itáliai utiképek.

Mátrai Guidó.

gyéni élményeimre vagy kíváncsi, kedves Barátom? Ki tudná azt mind leírni, amit Olaszország történelmi emlékektől, művészi alkotásoktól és vallási vonatkozásoktól gazdag földjén két héten keresztül átélt! Engedd meg, hogy a legszűkebb értelemben vegyem kérésedet és csak egyéni „kalandjaimat” írjam le e helyen. Ez nem jár sok fáradsággal számomra, de neked sem lesz unalmas az olvasása.

Tudod, hogy este indultunk. A zarándok vonat zsufova volt. A vidék szépsége s az üllőhelyek kényelmetlensége egyaránt arra indított bennünket fiatalokat, hogy a gyorsvonal folyosójának ablakából gyönyörködjünk az elsuhanó éjszakai tájképekben.

— Majd alszunk egyet a hajón! — evvel vigasztaltuk egymást Elemérrel és Karcsival.

Elárulom neked, hogy az olasz határállomáson túl, már csak magam álltam az ablaknál és én sem a magam jószántából, hanem Karcsi barátságtalan cselekedetéből kifolyólag. Ott a határon ugyanis hozzánk csallakozott néhány feketeinges fascista katona, hogy elkísérjen bennünket Triesztig. Hát Karcsi az egyiket szépen megkínálta az én helyemmel! Érted, Ugye?

— Az olaszban gyakoroltam magamat velem, — mentegetődzött később.

Pedig az álmoságtól alig látott s feje állandóan le akart esni nyakáról. Egészen bi-

zonyos, hogy nem sokat hallott a fascista gyorsan pergő beszédjéből. Keseredetten vettem tudomásul, hogy most már nem is áll módomban leülni.

— Majd a hajón! vigasztaltam magamat és kitartóan álltam egész Triesztig. A tengerparton meg volt az elégtélelem, hogy akkor már mindenki az ablakból szeretett volna a tenger pompás látványában gyönyörködni, ... de egy éjszaka álmatlanságával megfizetett jogaimból nem engedtem, de nem is mertek háborgatni.

*

Hajónk, az óriási és pompás President Wilson pompás berendezettségénél is kitünőbb ebéddel fogadott bennünket. Különben is éhesek voltunk már, de hozzá még mogyoróval bélelt fűgét enni, gondolhatod, milyen pusztítást vittünk végbe abban az ebédben, amelynek végén ilyen hatásos pont állott.

Még a hajóraszállás közben kihallgattam két ur beszélgetését, kik a viszonyokkal ismerősök lehettek.

— Négy-négy ágy van egy kabinban a II. osztályon, — magyarázta az egyik, — kettő alul, kettő azok felett. Arra kell törekednünk, hogy az alsókba kerüljünk, mert az „emeletre” mászni mégis alkalmatlan.

Mihelyt a fűgéken túl voltunk, ez jutott eszembe. Udvariatlanul ellógtam az asztaltól egy pillanattal előbb a többiekénél és siettem le 435. számú kabinba s belefeküdtem azon ruhásan az egyik alsó ágyba. Ezzel egyrészt „biztosítottam” magamnak ezt a fekvőhelyet, másrészt hamarosan megkezdhettem az éjszakán át nélkülözött alvást.

Be kell azonban neked vallanom, hogy a President Wilsonon sokkal is pontosabb a rend, hogyszem ilyen magunkfajta diákész kifoghatna rajta! Nem alhattam jó tízpercig: felráztak kegyetlen könyörtelenséggel s hiába nem akartam, ki kellett szállanom biztosnak vélt helyemből, mert egy hajóstiszt-féle ember rázott csoportunk egy idősebb tagjának segélyével s a viláért sem akarták e műveletet abbahagyni.

Keveset tudok németül, de a kellemetlen tényállást azonnal megértettem, — álmosan is. Előkértek lepedő nagyságu jegyemet s azon megmutatták, hogy nekem a 435-ös kabin A ágyához van jusom és semmi máshoz. Az pedig tagadhatatlan volt, hogy a B-ben feküdtem. Az A épen felette volt az „emeleten”. Egy-

szere kiment belőlem az álmoság, annyira, szégyenlettem magamat a kudarc miatt.

— Ezt magadtól is gondolhattad volna, — mondotta kárörvendezve Karcsi, midőn szivemet kiöntöttem előtte. — Csak nem mászatják a felnőtteket a felső ágyakba, mikor itt vagyunk mi erre!

Nevettek hozzá Elemérrel együtt.

Az elkeseredett ember modorával hagyam ott a két hüllen barátot.

— Várjatok csak! — próbáltam vigasztalni magamat. — Mindenkit érhet baleset, még titeket is!

Midőn első felindulásom multával lementem valamiért a kabinba, csoportunk ama idősebb tagja horkolt már a B-ben.

— Tehát érdekelt fél volt, azért segített oly buzgón engem onnét kipiszkálni s a hajó jogrendjét megvédelmezni, — állapítottam meg magamban. És még jobban elkeseredtem. Elvégre lehetett volna benne némi zarándoktársi figyelem s várható volt legalább annyit, hogy ne első és legédesebb álmodom rabolta volna el.

— Evvel az emberrel nem szívok egy levegőt! — határoztam el magamat.

A fedélzeten fekvésre is alkalmas nyugvószéket váltottam s az volt a szándékom, hogy abban töltsöm az éjszakát is. Ott a friss levegőn, ott a csillagos égben gyönyörködve, a tengeri éjszaka rejtelmait fürkészve! Mit is keresne egy cserkész abban a kis kóterban nyugedmagával?

... A gyönyörű hajó vigan szeli a kék hullámokat és én kéjesen bámulok: Istria félsziget partvidékét kényelmes helyzetemből, míg csak el nem hagyjuk Pólát. Estefelé szél támad s ez kissé zavarja a mulatságot, mert hozzánk veri le a kémények füstjét. A sötétség beálltával nagy vászonernyőt huznak fel az egyik árbocra s megindul a mozi. Csak a fejemet kell arrafelé fordítanom s máris élvezhetem az ingyen szórakozást. A szél azonban mind gorbább lesz és a fázékony utasok egymásután szöknek meg a fedélzetről. A film végét már nagyon kevesen érjük ott. Néhány idősebb ur, kik takarókba burkolódzva iddögálják borocskájukat a nyugvószék mellé állított gyékényes üvegekből...

Elég az hozzá, tervemmel ismét megbuk-

tam. Az eget fekete felhők takarták el, a gorbomba szél mind kellemellenül hordta felénk a kormot és hideget. Hogy magam ne maradjak, én is megindultam lefelé. Halkan, szégyenkezve és megalázva másztam fel ágyamba s a tengeri éjszaka elszaladott rejtelméiért mély állommal kárpótoltam magamat

A Gondviselés már másnap megkezdte az igazságszolgáltatást: Elemér kalapját a szél belesodorta a tengerbe!

Mondhatom, jót neveltünk rajta.

— Vajjon Karcsit, ki sokkal bűnösebb velem szemben, mi éri?

Ekkor már az Jóni tengeren haladtunk és távcsöveinkkel az Elviát kutattuk. Elterjedt a hire, hogy éjjel után érünk a Messinai saonsba. Scilla és Charibdis hires helyére egyaránt kíváncsiak voltunk s így sokan akadtak, kik elhatározták, hogy ezt az éjszakát ébren töltsék a fedélzeten. Karcsi és Elemér is velem tartottak. Elemér jelentkezöket is fogadott, hogy a szoros előtt felébreszti őket.

Éjjel egy után tordult be hajónk a szorosba s mi a hajó elején levő parancsnoki hidra szökünk s onnét gyönyörködünk a csillagos égnél is csillagosabb két part milliányi lámpáiban. A sok világitó torony vörös-zöld színekben látszik felváltva. Az árbocokosárban ülő matrózok gyakorta kongatnak egy haranggal. A felséges hajó alig érezhetően reng az nyhe szélben, melyből Sicilia tavaszi pompájának virágillatát érezzük ki... mindez valóban elragadóan gyönyörűség. De Elemér hiányzik! Végig!

Szegény gyerekek ugyancsak megjártak!

Megindult felkelteni megbízóit, csak azt nem tudta, ki melyik ágyban alszik.

Gondolható, milyen zavart okozott ezzel, mennyi tévedésnek lett előidézője. Felkeltett embereket, kik nem bízták meg s kiket a siciliai éjszaka nem érdekelt s elaludni hagyott másokat, kik megbíztak benne. Hajónk már rég elhagyta a szorost s mi mentünk lefeküdni, mire Elemér a kabinok felbolygott világából előkerült. Ezernyi szemrehányást kellett ennek a kissé ügyetlen, de szolgálata-kész cserkésznek meghallgatnia és kivédenie s közben megfosztotta magát attól az élvezettől, melyet nem lesz alkalma egyhamar pótolnia.

Most már bajtársi részvétellel voltam iránta. Ez a bűnhődés inkább Karcsit érthette volna!

Intés

*Sohse szégyeld magyar nyelved,
Ápold hűn a magyar szót;
Ősid lelke járja lelked:
Benne él, mi magyar volt!
Ez a lélek a világnak
Ezer szépet, jót adott.
Eszmetüzben elvek, vágyak
Mindörökké égnék ott!*

*Jókainak mesekincse,
Arany minden gyöngysora
Ébreszt, serkent, tanít intve
S tüzel, mint Tokaj bora.
Jó Petőfi lángdalára
Minden szívben nyit virág,
Dala nélkül rideg, árva,
Koldus volna a világ!*

*Magyar dalban magyar lélek
Szól a szívhez, gyermekem.
Kérve intlek, intve kérlek:
Ne feledd ezt sohasem!
Fut az idő, hull a levél,
Életmécssem is kihál:
De a Múza egyre regél
S mindig zeng a magyar dal!*

*Olyan szép a magyar nyelve;
Magyar fülnek a legszebb!
Benne él az ősök lelke.
Nincs ennél szentségesebb!
Ez a lélek a világnak
Ezer szépet, jót adott:
Termő földjén a virágnak
Bánatgyöngyöt hullatott.*

Andorka Lajos.

Diákadomák.

— Diák: (felel) A csendélet oly festmény, melyen a tárgyak szép elhelyezésben vannak. Pl.: egy meglőtt nyúl, vadászkalappal és puskával.

— Tanár: Melyik volt Columbus negyedik utja? — Diák: (rávágja) Az utolsó!

Oppé Sándor.

Baby és a Krivány.

Irla: Sipos Győző.

Képzeltetek el, kedves olvasóim, egy, minden szépért rajongó, fiatal, 16 éves lánykát, akinek fehérrámás, muskátllis ablaka a büszkén felmagasló, csodaszép Kriványra nyílik és meg fogjátok érteni Babyka akadályokat nem tűrő vágyát, mely már hetek óta a Krivány megmászását sürgeti.

Szombat este, amint beléptem Babyka szobájába, be sem várva üdvözlésemet, ily szavakkal tört ki:

— Ha török, ha szakad: holnap a Kriványra megyek!

— De Ba...

— Semmi de! Akarom! És ha maguk nem jönnek, elmegyek én egyedül.

Ránéztem komolyan, rosszalóan.

— Babyka, az magának nagyon nehéz túra. Egyedül? Ne tréfáljon!

— De én akarom, akarom! — Egészen belepirult; szemében a vágy ragyogott; homlokán ráncokat vésett a dac és szája, sötét piros kis szája szélére kiült az akarat.

Természetesen engedelmessé válni kellett. Később bejött Mariska, a nővére és Karcsi, az unokabátyja. Természetesen számtalan tanáccsal halmozta el Babykát, de Babyka mámoros örömeiben észre sem vett, hanem kifutott a konyhába, hogy az anyagiakról intézkedést tegyen.

Verőfényes szép reggel volt, mikor utra készen találkoztunk a házuk előtt. A legkönnyebb utat választottuk. Mindjárt feltűnt nekem a Baby szokatlanul tömött hátizsákja és kis kezításkája, amely telidestele volt körtével. Botot persze egyik lány sem hozott.

— Hát a bot hol maradt? — kértem Babytól.

— Az fölösleges, csak hátráltatna a menésben.

Nem szóltam semmit, de éreztem, hogy tulajdonképpen én hagytam otthon a botomat. És ugyanezt gondolhatta Karcsi is, mert erősen belevágta botját egy utban álló kőbe, amely szikrárt vetve mállott szét.

A faluból kiérve elének tárul csodaszép vidékünk panorámája. Délen a kanyargó Vág folyó csillámló kigyója és a rögtön mögötte lépcsőszerűen emelkedő, fenyőborította hegyek csoportja ragyogott a reggeli napsütés tündéri fátylában. A hegycsoport legkimagaslóbb csúcsa,

a Velká Lúka, tövében a sztrecsnói várral, amelynek szilvahegye [közvetlen a Vág sziklás partjáról tör ég felé. Nyugaton az egbelényi dombok fölött ide látszik a lietavai vár ideális szépségű alakja. Északon és keleten csupa sötét erdő; az erdő határán túl felhőbőszőkő sziklabércsek, ezek mögött a Kis-Krivány halványzöld kúpja.

Krásnyani községből a major udvarán keresztül vezető gyalogösvényre térünk. Az ut alig észrevehető emelkedéssel kanyarog Tizsina felé. Egy kedves, fás dombon elég éles szél üdvözölt.

— A Krivány csokol bennünket, — jegyzé meg Babyka. De a másik pillanatban jajgatva szökölt néhány papirszelet után, melyeket a szél kikapott kezéből. Kedves költőinek versei voltak rajtuk följegyezve; magával vitte, hogy a kriványi kilátáshoz méltó szellemi csemegét élvezhessen odafönn. A szél gyors futó; Babyka őzike-lábai nem versenyezhetek vele. A szél szárnyán röptültek, röptültek le a völgybe, egyenest neki a pataknak. A patak bekisérte a Vágba, a Vág bevitté tán a Dunába s valahol a nagy magyar sikon kihalászta egy halászegény. Az aztán törhette a fejét, hogy kerültek ezek a szép versek a nagy vízbe? Sohse tudja meg, hogy egy magyar lány kezéből csavarta ki azokat a gorbomba, irigy szél fönn a havasok alján.

Igy képzelte el Baby a versek sorsát.

Tizsina csak oly szomorú képe a szegény nép falujának, mint a többi. A szép, kies völgybe szorult falucsára, az apró kis fakunyhóra, mint pusztító vész nehezül a nyomor. Az egészségtelen, fénytelen lakások, a rossz táplálkozás és főleg a pálinka élvezése sűrűn szedegeti áldozatát. Csörgedező patak partján, szomorú fűz árnyékában folytattuk utunkat. Nemsokára Bacsinszba értünk. Itt a völgy már annyira összehorog, hogy a házak a domboldalon épültek. Az egész falut csupa Bacsinszky lakja. Nyáron alig van férfi a faluban; gazdát választanak és 30–40 en elmennek mezei munkára Csehországba. Egy alkalommal jelen voltam az orvosi szemlén, hét Bacsinszky János és öt Bacsinszky Mária volt köztük. 30 közül 15 trachomás esetet állapított meg az orvos.

Az első kapaszkodó! Nekem élvezet, de szegény Babykának kín. Igaz, hogy csak most vettem észre, hogy a lányok lábán magassarkú félcipő volt.

— Legyen szives a botot, — szólt csak-

nem egyszerre a két lány, Baby hozzám, Ilka Karcsihoz.

A botot tehát tényleg otthon feleadtük.

A szél dacára tikkasztó hőség zudult ránk a napon. Babyról csurgott az izzadság; arca majd kicsattant és úgy lihegett, mint egy tengerentuli utjáról megjött madárka.

Megsajnáltam. Elkértem hátizsákját, felöltőjét. A hátizsák legalább is tíz kilós volt. Némi csodálattal állapítottam meg magamban, hogy Babyka erős, edzett, kitartó lány, mert ily terhet parancsszó nélkül vitt másfél óráig.

Nagyon szép erdőbe értünk. A kapaszkodó után pihenés volt az erdő hűs, illatos levegője, a sűrűn egymást követő bájos tisztások és az alig emelkedő puha szőnyegut; de Babyka mégis fáradtan dőlt le a gyepre.

— Egy tapodtat sem megyek tovább! — Kell ennél szebb hely? így alkudozott.

— Hát a tegnapi lelkesedés hol maradt?

Ajkába harapott és szó nélkül fölpattant. Tovább mentünk. Homlokáról az erős akarat győzelme sugárzott le.

Amint kiértünk az erdőből, (jobbra kanyarogott az út) csodás kilátás tárult fel előttünk a lengyel határ felől.

— Igazán fölösleges tovább menni! Szebb kilátásunk a Kriványon sem lehet. Ily fölséges tanyát pedig, mint aminőt itt csinálhatunk, másütt sem találunk, — szólalt meg Babyka, megpillantva a második kapaszkodót, mely tán meredekségével felülmulta az első.

— Kedves Babyka, először is gondoljon tegnapi beszédére; másodszer a kriványi kilátásról nem mondhat ítéletet addig, amíg föl nem hágnak ökelmére; harmadszor is a kirándulást maga erőszakolta ki tőlünk, mi pedig tervünkhöz ragaszkodni szoktunk. Adja ide azt a táskát, elviszem és... „Baby fel a fejjel, a harsona zeng. Rajta! fel a csucsra vidáman!”

És csodák csodája, az erős akarat megint győzött. Mikor szólni kezdtem, azt sziszegte fogai közt: maga kegyellen! De mikor dalolni kezdtem, arca előnyére megváltozott és szép csengő hangja átvette tőlem a dalt.

A második kapaszkodón is túl voltunk már, a lazt is elhagytuk már; keskeny hegygerincen lépdeltünk. Közvetlen előttünk a Suchy sziklás tömege, valamivel odébb célunk a Krivány. Balra lenn a szép bellai, jobbra még szebb kuri völgy.

— Borzasztó szomjas vagyok! — pana-

szolta Babyka és ledobta magát egy törpefenyő árnyékában.

— Nem hozott semmiféle italt?

— Nem! Azt hittem, hogy maguk hoznak. Nem elég nehéz ez a zsák, még vizet is cipeljek?

Tényleg fene nehéz volt a zsák. Mi minden lehet benne. Teríngettét! Lesz fönn lakoma, ha ezt mind meg kell enni! Meg se tudunk majd mozdulni! gondoltam vidáman és máris szaladtam le a vizért. Ismerem a vidéket. Tudtam, merre van a tizsinai bacsó kunyhója. Tíz perc alatt ott is voltam.

Fenyő-koszorus kis terraszon lapult meg a bacsó kunyhója. Mellette fakerítésű záros akol. Mögötte jóvizű forrás egyhangu lecsogása zavarja a korlátlan csendet. Öreg őszhaju pásztor bóbiskolt a kunyhó előtti fatönkön. Pipája a földön hevert. Nem rég eshetett ki fogai közül, mert a keze úgy hajlott térdéről a szája felé, mintha még mindig a pipát szorongatta volna. A lépéseim neszére fölébredt. Első dolga volt a pipát megtönni. Rágyujtott és csak aztán köszönt vissza.

— Te vagy a bacsó? -- kérdeztem tőle.

— Nem.

— Nincs itthon.

— Nincs.

— Hol van hát?

— Lenn, — szolt álmosan és görbe botjával a város irányába bökött.

— Hogy éltek?

— Csak úgy, lassan. Mint szegény ember szegény vidéken.

— Ki a bacsó? Jó ember?

A pipát majd kiejtette a szájából, kis apró szemre csodálkozva táguldozott felém, mintha nem tudná megérteni, hogy hogyan is lehet ezt kérdezni.

— Persze, hogy jó! szolt végre.

— Mért hívják a bacsát „bacsának“? — kérdeztem, csak hogy szóljak valamit.

— Vuž, teda! To je taká politika! — arca hirtelen földerült, nagy vastag ajkai széjjelhúzódtak és látni engedték lapos sárga fogait. Büszkén, önelégülten nézett rám, mintha azt mondta volna: „ugye, okosat mondtam?“

— Halló! Vii-zeet! — Csendült fönn Baby hangja.

— Hahó! — jutott hirtelen eszembe küldetésem sürgős volta. — Vo zbohom! — és máris röpültem.

— Drága lovagom, nem akartam oly meszesze fárasztani.

— Katona dolog! — szoltam megnyugodva, mert szidást vártam a hosszas elmaradásért.

(Folytatjuk.)

Patakparton.

*Szüztisztán csörren a patak habja,
Annak vagyok én örömet rabja,
Csobog csacsogva, csalva, csevegve
Sziklák alá és be a berekbe.*

*Csörögve siklik, pataknak habja
Bujósdik játszik, önmagát csalja.*

Hangja örökké bájjal eltelve;

Örök meséje, örök a kedve.

Édes zenéje szívembe zsongó,

Lágy az akkordja, csendes, borongó

És nékem az az érzetem támad,

Rabja hogy vagyok patak hangjának,

Szent magányt lellem ily sokat lelve

Mond imát halkán, félve, rebege;

S megpendül tisztán lelkemben egy húr

Dicséretedre örökké szent Úr!

(Kremnica)

Oppé Sándor.

Tábori képek.

(Befejezés.)

Az erdőszlak.

A csörgő, mélymedrű patak mellett tüskés élősövény, melyet pirosvirágu bab ölel át. Az erdőszlak előtt kert, melyből kivirít a piros muskátli, fehér szegfű. A reggeli napban vakítóan fehérlik a kis házacská, kéménye vigan köpködi a füstöt a napsütésbe. A mohos, zsuppos tető eresze alatt fecskéfészek. A ház mellett udvar, melyet göröngyösre túrtak a visító kis malacok. Megugat a nagy fehér komondor. Belépünk az alacsony-ereszes házba. Benn a meszelt falon katonás rendben sorakoznak a zöldmázás ibrikék, tálak. A barlangos kemencében pattog a tűz s rotyogva fő a jó illatú étel. A keimence lyukában két barna, selyemszőrű, csillogószemű kis daxlikutya játszik az odavetett szalmán...

A kecske-lábu asztalon piros kendőn tejjel teli bögrék. A szalmafonatu székeknek zászlós farkkal, nyávogva hizeleg a fekete, zöldszemű macska... „Jó reggelt kívánunk“... „Adjon Isten lelkeim! No mit kívánnak“... kérdi a tűzhely körül forgoló, kipirult arcú gazdaszony. A beszédre kidugja fejét a nagybajszu,

ingujas erdész bácsi . . . „No hogy vagytok fiuk, nem ártott meg az éjjeli eső?“. . . „Dehogyan ártott, — nem vagyunk cukorból erdész bácsi.“ Elköszönünk s frissen sült kenyereinkkel elira-modunk a táborba . . .

Spielberg, Brünn fellegvára.

— Napló töredék. —

Barátommal beutaztam Morvaországnek tete-mes részét. Utunknak legközelebbi célja Brünn, Brno volt. Egy nyári vasárnap délután felvetőd-tünk a Spielbergre. A kegyelet vonzott ide? Meglehet. A szabadság martirjainak vesztőhelyére imádkozni jár az igaz keresztény . . .

De szálljunk le a várbörtön földalatti folyo-sóira. (Lakható része ma laktanya.) 10—15 főnyi társasággal megyünk. Egy fiatal őrmester vezet bennünket hosszú botra lüszött karbid-lámpással és magyaráz . . .

Fájó sebet nyitottak lelkünkben a vakolat-lan, dohos, pincelevégőjü földalatti cellák, a lán-cok, bilincsek és válogatott kínzó-eszközök. — A börtön kicsiny kápolnája, a sekrestye; falán a nevezetes rabok és kínzási jelenetek képeivel. Később mindezek a képek elvonultak szemünk előtt a vásznon a szomoruan szép Babinsky-filmen, a rabok, amint egyszer egy esztendőben összegyűjtik őket a kápolnában, ahol misét szolgálat nekik a fogház lelkésze. Két csoportban mennek, hogy elférjenek benne, mert majdnem annyi a fegyveres őr, mint a rab, kinek erre az alkalomra leszedik a bilincseit. Isten előtt nincs más rabság, csak a bűnnek a rabsága, mely egyedül a lelket terheli. Ezt a lelket pedig nem lehet acélbilincsekkel megterhelni. És a politikai bűnösöknek vajjon mi volt a bűnük? — Talán az, hogy olyan bolondos rajongással szerették a saját népüket, hogy nem voltak hajlandók lemondani lelkiismeretük szabadságáról? . . . Az Isteni Bíró előtt mint vádlottak vagy vádlók fog-nak-e megjelenni? Ki tudná ezt megmondani!

Itt senyvedett a sok közül Silvio Pellico (1789—1854), az olaszok ünnepezt költője, aki megírta a különféle börtönökben szerzett tapasztalatait. Tíz évnél tovább volt ő a Spielberg lakója és naplójegyzeteiben elbájolóan szép lélekrajzot ad — önmagáról. Szomoruan kedves, néha könnyekig megható olvasmány ez és ami oly rokonszenvenné teszi: a lelki élmények finom elemzése, a lélek mélységeiben való teljes elme-rülés és szeretetteljes időzés. A krisztusi fele-

baráti szeretet minden! megbocsátó ereje adja hozzá a gerincet. — Itt virradt számára a szabad-ság hajnala és ő megbékülten távozott. Szívében nem vitt haza haragot, gyűlöletet, bosszuállást, csak szeretetet, megnövekedett szeretetet. Keresztény hitvalló volt ő a szó legteljesebb értelmében.

Itt csinálta rozsdafestékekkel, néha vérével jegyzeteit Kazinczy Ferenc is.

Spielberg, Silvio Pellico, Kazinczy, Babin-sky, pincelyukak, bilincsek, iszonyatos láncok, kínzóeszközök, kápolnácska, melyben egyszer egy esztendőben sóhajos lett a levegő és köny-nyes a fehér ostyából széttekintő Jézusnak jósá-gos két szeme . . . így él emlékezetemben a spiel-bergi várbörtön. Olasz, magyar és lengyel sza-badsághősök Kufsteinja!

A vár környéke azonban kedves és szép, hivatogató és barátságos, akárcsak a pozsonyi hegyiliget. A városból kiemelkedő hegynyi tetejét koronázza. A várhegy lankás oldalát jól ápolt, árnyas ligetek koszorúzzák; tetejéről pedig elragadó kilátás nyílik mind a négy világtáj felé, első sorban az alant elnyújtózó morva fővárosra.

(Innsbruck)

Knüppel Kornél.

Az Isten.

„Isten, kit a bölcs lángeszme föl nem ér“
Hisz hol van az a lény, mely Tégedet elér?
Kereshetjük azt a zsenye természetben,
Létedet nem fogjuk megtudni sohasem.

Ez a szép természet a Te alkotásod,
Melynek valójában megtalálod másod,
S ha ezt összevetjük gyarló mivoltunkkal
Csak akkor látjuk meg: Ki az alkotója.

Tégedet dicsér az ég s föld minden seregi,
Tégedet, Ki ott vagy a lantok húrjain,
Tégedet, Kit a meny ég sok sok pacsirtája
Felszállva, dalolva dicsér a dalában.

És néha az ember ostoba, döltyfében
Megtagad Tégedet, megtagadja léted,
S feledti, hogy Te vagy, Ki őtet teremtéd,
Élteted, fenntartod s ápolod életét.

És Te irgalmas Isten, ilyenkor mutatod
Egész valójában, lényedet, mivoltod.
Mert Te megbocsátasz ellened vétőknék
S engeded lelélnünk gyarló életünket.

*Ha ezt nem tennéd, óh irgalmas Isten!
S nem bocsájtanál meg ellened vétőknek
S ha nem adnál nekik mindennap kenyeret,
Rég kipusztult volna már az emberi nem.*

(Rimarská Sobota)

Habay Lajos, VII. o. t.

Liliomok beszélgetnek.

A tátrai nagytábor sátrában szundikáltam egy hegyitúrát követő pihenőnap délutánján. Aki nem aiudt, az csendesen foglalkozott: Franci levelet irt, Daru rajzolt, Tatát, a tábor-ügyeletest még hallottam, amint suttogva kiadja ott kinnt a parancsol, azt is éreztem, hogy a parancsnok ur az, aki benéz a sátorba, lelibent a sátorlap és csak a fiuk egészséges ütemes lélegzétvétele hallott. A patak zugása, a fenyves susogása ringató muzsikává vált és lefogta szememet...

Szívem fölött, az ingem balzsebében csendes, szerény mozgolódást érek. Mintha hajszálvékony gyökerek fonnák át lágyan körülölelve lassan tovább kuszva-fonódva a szívemet: édes mámor föltli el egész valómat. Felemelem a fejem, odapillantok: két vékonyka liliumszár nőtt ki a szívemből, aranyzöld csillogású levélkékkel. Az egyikén virágkehely helyett a régi békebeli jelvényem, a másikon az uj háboru utáni; kedves bókolás után tiszta csilingelő hangon beszélni kezdenek: Az uj: „Testvércém! nagyon kíváncsi vagyok gazdánk előbbi életére. Te mindig Vele voltál: mesélj róla valamit!”

A régi: „Aranynap sugaras őszi napon hozott el bennünket egy magas tanárember — az első cserkészvezetők egyike — a fővárosból a kis városba. Ott délután a gimnázium disztermében kedves ünnepély keretében kerültem a gazdám szive fölé. Mikor innen hazakerültünk, szeretettel simogatott gazdám a szemével végig és áttett iskolai kabáljára. Azután következett a munka, a csapatot, jóhírnevét megalapozni, sokszor nehezen, de ment. Verőfényes napok követték ezt, vigság, nótázás közt eltelt kirándulások, jártunk a Duna szőke hullámain, a síkság rónáin, a szeliden hajlóombok és hegyek hős erdeiben és sokáig éltünk boldogan, nagyon boldogan.

Egy napon nyugtalanul kezdett gazdám szive hánykolódni, az emberek azt mondták: kilört a háboru. Bevonultunk, a gomblyukból katonasapkára kerültem. A harctérre mentünk,

fárasztó menetelések, éjjeli járőrök, veszedelmek közt teltek hosszú napjaink. Jártuk Galicia végtelen hómezőit, tártam a Dnyeszter folyását. Onnan Asiagóhoz utaztunk, kavernában háltunk, ott bugott csak szörnyen a halál orgonája!

De megjött a béke! Hazajöttünk. Csak akkor vettem észre, hogy gazdám hogy megemberkedett. Visszakerültem a szive fölé. Első utunk a gimnáziumba vitt. Ott panasz: nem működik a csapat. Gazdám beszélni kezdett: félóra mulva megalakult az uj tisztikar, egy óra mulva már sorakozóban állt a lelkes csapat a gimnázium udvarán és mig gazdám vezényszavai pattogtak, büszkén csillogtam le még tapasztalatlan kis testvércéimre.

Egyszer bajba is kerültem. Történt...

Ugy éreztem, valaki gyöngéden megérinti a vállamat: „Tahó bácsi, öt óra!” Ika, a napos keljen fel. Felszedelőztem, elbucsztam a fiuktól. Még egyszer visszaneztem a fehér sátrak közül az égbekapcsolódó kék füstcsikra és nótaszóval vágtam neki az élet szürkeporos országútlának. (Lednické Rovne) Turul.

evásárlás

Pirkad... Vékonyan és fázósan kukorékolt az erdészlak kakasa. Vajarszka felett biborszínű az ég alja. Csend a táborban... A sátorlebernyegeg vizesen, duzzadtan lógnak az árokba. A sátrakból csak néha hallatszik dörmögés, horkolás. Az örök szótlannul járkálnak a vizes fűvön. A kéz géمبرedve markolja a botot, amely minden lépésnél a cipőhöz verődik. Négyet mutat az acél-zsebóra. Az egyik fiu nagynehezen lekapcsolja a kemény, vizes lebernyeget s bemászik a sátorba. Bennt bekötött fejű, pokrócra burkolt alvó fiuk. Az ör megérzza a vezetőt. Az álmosan mered rá:... Miii? Hány kiló krumplit kell venni? A kis fiu nevet. „Négy óra! Felkelni konyhaórs!” A fiuk lassan ébredeznek. Álmos szemekkel bujnak elő, majd dideregvé indulnak mosakodni.

Indulunk. A szeges cipő kopog a köves hegyi uton. A kisvasut sinei mellett haladunk. A kőbánya üresen, fehéren hallgat, a tegnapi délutáni robbanás szikláit elborítja a sineket. A Grosshaptl erdészlaknak nyitva az ajtaja. Bennt a félig nyitott kemencében parázslék az üszök. A gazdasszony tejet ad a nyávogó kis

macskáknak. Elmegyünk a pirosvirágu babbal befuttatott sövény mellett. A kötőrőben csend. A kis vasut váltójánál üres kocsik. A nap vörös korongja már a hegyek fölött izik, s mire a sziklás, meredek irtáshoz érünk, a hatalmas bükkök levelein keresztül a kéklő harangvirágra süt a reggeli nap. A fűvön mint ezernyi kristály sziporkázik a harmat. Az irtás aljában kerek mézszegető. Körülötte vastagon rakódott le a mézpor. A nyitott kemence mellett tótszekér, mellette abrakolnak a lovak. Elhagyjuk a most már sziklák között futó sineket, s kiérünk a sikra. Az ut jobb oldalán csenevész vetés. A sárga rozs közt csenevész pipacs. A bádognak zörögve csapódnak a lábhoz. Élénkül a beszélgetés. Az uton a hegyekbe ballagó ökrös szekerekkel találkozunk. Az atyafiak csendesen köszöntenek: „Dobre ráno“. Az utkanyarodónál felbukkannak a detrekői várrom fekete vonalai. A hatalmas rom komoran és méltóságteljesen uralkodik a síkon. Olyan, mint egykori gazdája, a hatalmas, kemény Balassák. Az uton keresztülfutó sineken pöfögve fut a kis vicinális s a kocsik ablakain aranyosan csillog a nap-sugár . . .

A faluban vagyunk. A kis hegyipatak két oldalán dúlőngve sorakoznak egymáshoz az apró, fehérre meszeit házak. A barlangos ablakokban a muskálly mellett piroschájú párnák. A házak előtt az ereszre támaszkodó eperfák. Befordulunk a hosszú épület majorudvarába . . . A tejszagu tehénistálló sötétjében csendben, jámborul kérődznek a meleg, párolgó állatok. A béres háromlábú széken fej. A tej sárgán, habzón szökik a sajtárba . . .

A falu végén szalmafüdeles, megroppant házikó, rajta felírás: „Guttman Adolf“. A kis ablakokban zsirosbödön, gyertyák . . . Belépünk a kis ajtón, hol szemtelenül, lármásan szól a bolti csengő. A kis, sötét üzletben fűszer, hagyma és kocsikenőcs szag keveréke. Az alacsony, piszkos pulton zsiros, lekváros bödönök, pléhtál a pénz számára stb. A pult felett zsinórok, rajtuk színes, ábrándos levelezőlapok, hagymakötegek s rendben sorakoznak egymáshoz az ostornevek. „Mi tetszik?“ kérdi az álmos, szurós szemű, kócos boltoskisasszony. Rozsdás villanylámpával keres a fűszeres ládák közt. Adolf, a tulajdonos rászól a lányára: „Finike, légy udvarias!“ A hátizsákba belekerül a krumpli, a fűszer, a turó stb. Elköszönünk,

kimegyünk . . . A földekre haladó kocsik nyomában csillogó por száll fel s a csendes, aranyos reggelbe lágyan, halkan kondul bele a harang szava: bim-bam, bim-bam . . .

(Bratislava)

Limbacher Rezső.

Idegenben.

Mesze vagyok. Idegenben, hazátlanul.

Néha, halkán feljajdulok.

Feljajdulok, fájón, esdve, vágyón-vágyva.

Hontársaim! — ti boldogok! —

Felsóhajtok, lassan múltó éjszakákon,

S a sóhajom hozzátok száll.

Vagy már nem is jut odáig, hontársaim,

Hanem elfogy? Szürkén szétmál? —

Aztán néha felkacagok. — Óh, én balga,

Mit bánkódom, mit búsulok?

— Óh, de mégis! Hazám távol, messze, messze —

Hontársaim! — ti tudjátok . . . —

(Bern)

Eleőd Anikó.

Pályázatok.

Mivel a nyári hónapokban minden tanulónak bőségesen van ideje pihenésre és kedves foglalkozására, több pályázatot írunk ki, hogy abban „A Mi Lapunk“ minden hű olvasója részt vehessen. A pályamű olvashatóan, jó magyarsággal és helyesírással legyen megírva. Önállóság és eredetiség a legfőbb kívánalom. Minden nyertes értékes könyvjutalmat kap. A pályaművön fel kell tüntetni a szerző nevét, osztályát és pontos címét. A pályázatban a felső és alsó osztályok külön elbírálásban részesülnek.

A legszebb külső alakú és legjobb helyesírásu dolgozat külön is nyer könyvjutalmat. A pályázat határideje 1925 szeptember hó 15.

A pályázat pontjai a következők:

1. Szabad tárgyú költemény.

2. Szabad tárgyú történelmi elbeszélés.

3. Fizikai, természetrajzi, irodalomtörténeti dolgozat.

4. Valamely kevésbé ismeretes népmese, a nép szájáról ellesve, lehetőleg fonetikus átírásban.

5. Eredeti fényképfelvétel, rajz, festmény, esetleg zenedarab, linoleum-metszet.

6. A szlovenszkói magyar diák hivatása.

7. Elbeszélés a tábori élet köréből.

A Mi Lapunk szerkesztősége.

HIREK

—

Urr Ida, A Mi Lapunk neves munkatársa, április 25-én Pécselt nagysikerű szerzői estét tartott. Az estélyen a pécsi társadalom legelőkelőbbjei jelentek meg Mihályffy Ernő dr. rector magnificussal az élén. Göbel Károly ismertette a költőnő irodalmi működését. Vass Irma és Ocskay Mihály Urr Ida megzenésített költeményeit adták elő. Maga a szerző verseinek gyöngyeiből szavalt. Hatalmas sikerének szivből örvendünk.

A ruszinszkói cserkészek az idei nyáron kétféle táborozást óhajtanak rendezni Szerényi Ferdinánd parancsnok úr vezetése alatt. Az első álló tábor lesz júliusban a Borsa völgyében. Egy hónapig tart. Részvételi díja 200 korona. A második vándortáborozás lenne Užhorodtól Kőrösmezőig augusztusban, napi 5 kor. részvételi díj mellett.

UJ világrekordok. Hartranft, a standfordi egyetem hallgatója, megjavította a diszkoszdobás világrekordját 47'89 méterre. (Az eddigi rekord 47'58 méterrel az amerikai Duncan tartotta.) — Losangelosban nyitott pályán futott Nurmi másfél angol mérföldet 6:42'5 időben, közben a 2000 yardos táv rekordidejét is megjavította 5:03'6-ra.

Cserkészszünnep. A bratiszlavai Kiskárpátok cserkészcsapata május hó 24-én a Vigadó nagytermében cserkészszünettel egybekötött gazdag műsorú matiné-t rendezett igen nagy erkölcsi és anyagi sikerrel.

Diákrajlist rendeztek a rim. sobotai reálgimnázium tanulói május hó 16-án a közönség és szülők óriási érdeklődése mellett.

Helyreigazítás. Vettük a következő sorokat: „Szám 19 (III.) 25. Košice 1925. április 25-én. „A Mi Lapunk“ testvéri szerkesztőségének Lucenec. Lapjuk V. évf. 4. sz. 63. oldalán a hírek között „Medzinárodní sdrúžení vysokoškolských skautů“ cím alatt leközölt híriükhöz kérem a hivatalos helyreigazítás leközölését:

Nem igaz, hogy a „Medzinárodní sdrúžení skautské“ a csehszlovákiai magyar főiskolai hallgatók köre. Nem igaz, hogy tagjai prágai magyar egyetemi hallgatók. Nem igaz, hogy céljuk a cserkészszervezet terjesztése és gyakorlati cserkészélet.

Igaz és alapos információk beszerzése után a Sváz skautov R. Č. S. f. évi ápr. 19-én 7675. szám alatt kelt értesítése alapján hivatalosan közlöm a következőket:

A „Medzinárodní sdrúžení skautské“ mint szabad tanuló szervezet alakult a prágai Študentský Domov-ban. Az ebben az egyesülésben résztvevő egyetemi hallgatók egészen különböző nemzetiségűek, löbnyire nem is csehszlovák

állampolgárok, egyszóval külföldiek. E szervezetet bár turisztikai célokra alkották, de semmiképen nincs joguk magukat cserkészeknek nevezni. Az egész egynemű személy hűségét szolgáló jelentéktelen társaság, amely a cserkészéletben semmiféle szerepet nem játszik.

Testvéri üdvözléssel: Lojzo Janza s. k., a Sváz skautov R. Č. S. szlovenszkói teljhatalmú irodájának vezértitkára. — A hivatalos magyar fordítás hitelül M. Kula, s. k. 5. rajparancsnok, Košice.“

Ehhez a nyilatkozathoz fűzzük a következőket:

A „Medzinárodní sdrúžení Vysokoškolských Skautů“ a prágai főiskolákon a testnevelés lektorának, Smotlacha dr.-nak vezetése alatt álló „főiskolai sport és cserkészlet“ keretén belül működő cserkészegyesület 1922-ben alakult meg. Célja: nemzeti különbség nélkül egyesíteni a bármely cserkészszervezetbe tartozó főiskolai cserkészeket avégett, hogy mindegyikük úgy praktikusán, mint theoretikusán tanulmányozhassa a cserkészéletet és tapasztalatait saját szervezete javára fordíthassa. Az egyesület 80 tagja közül cseh: 49, magyar: 9, ukrán: 7, bolgár: 6, zsidó: 4, német: 3 és orosz: 2. Az egyesület nem akar semmiféle szerepet játszani a cserkészvilágban, különösen nem a cserkész-politikában, már csak azért sem, mert tagjainak nagy részét a különböző cserkészszervezetekben amúgy is nyilvántartják. A vezetői tisztségeket választással töltik be, a választmány évente változik, tehát nem szolgálhatja egynéhány személy hűségét. A Sváz Skautu R. Č. S. sajnós, nem érdeklődött a M. S. V. S. után, nem csoda hát, hogy értesülései hibásak. A Medzinárodní Sdrúžení Vysokoškolských Skautů (a főiskolai cserkészek, nemzetközi egyesülete) nevében baráti üdvözléssel Arch. C. Jaroslav Blažek s. k. elnök. Prága 1925. május 15. Pecsét.

A Magyar Akadémikusok Keresztény Köre május 4-én alakult meg Prágában. Célja a keresztény szellem és a magyar kultúra ápolása, terjesztése és a főiskolai tagok gazdasági támogatása. A kör erős szociális érzést akar fejleszteni a magyar diákságban, mely megőriz minden gyűlölködő politikától és nekivadulástól, lelki nemességet kíván oltani minden diák-szívbe, mely minden erőlt és dolgátvára tehetséget a szerető megértésből fakadó önzetlen munkásság szolgálataiba állít. A kör tagja lehet mindenki, aki magát magyarnak érzi és a társadalmi együttműködést alapozó tisztult, keretény erkölcsöt magára nézve kötelezővé teszi. A prágai magyar fiatalok keményen elhatározták, hogy azt a sok tudást, kultúrát, amit a fővárosban szívnak magukba, kint az életben a köztársaság magyar kisebbségének testi-lelki javára fogják tordítani. Az idekerült

magyarság csak arra számíthat, mint leendő jó vezetőjére, aki az idegenben sem veszítette el összeköttetését a magyar világgal: ezért az egyesület arra törekszik, hogy a prágai főiskolák magyar hallgatóit bekapcsolja a magyar társadalmi életbe és kulturaközösségbe. A Prágába velődő magyar diák löbbé nem elhagyott: jó társaságra, derék barátokra talál, akik vigyáznak rá, nehogy elcsüggedjen, tanáccsal látják el, ha rászorul, segítik, ha bajba kerül. A választmány az egész köztársaságban akciót indított a főiskolai magyar diákság anyagi segélyezése érdekében: ha ez sikerül, akkor a szegénysorsu magyar hallgatók sok gondtól szabadulnak meg. A Magyar Akadémusok Keresztény Köre a magyar tölgyfa távolba hullajtott MAKK-ja, adja Isten, hogy belőle izmos, derék tölgycsemete sarjadjon!

Itt a matúra, valahogy csak átbukdácsol rajta mindenki és a „nagy nap“ estéjén összeül otthon a kupaktanács: mi lesz a fiúnból? Könyvű annak, akinek pénze van, de ahol minden garast a fogukhoz vernek, vége-hossza sincs a löprenkedésnek. Aki már torkig van tanulással, hát azt csak „betolják“ valahová hivatalba, de ahol a „gyerek“ csökönyösen ragaszkodik hozzá, hogy ő tovább tanul, van min gondolkozni. Jól esik ilyenkor valami kis égből pottyant tanács. Ilyesféle: idevalósiak tanuljanak okvetlenül a köztársaságban! Külföldi eredményeket csak ritkán ismernek el, sokan sodródnak e fajta komplikációk mián bizonytalan, szomorú jövő felé. A legjobb főiskolák Prágában vannak, itt található a legtöbb diákjóléti intézmény is. Takarékos fiu havonta 500 koronából rendesen megél. Lakás reggelivel és világitással, kiszolgálással, cipőtisztítással a városban 200 korona, a menzán 3-50 Kcs, tehát havonta 105 korona. Tagsági díj az ebédet osztó diákegyesületben 5 Kcs. Lakásra 200, menzára 200, az ötödik százaz pedig rámegy a tandíjra, könyvre, műszerekre, fürdésre, borotválkozásra meg más apróbb kiadásra. Aki nek természetesen az 500 Kcs. is sok, az nem hagyja annyiban a dolgot, hanem folyamodik tandíjmentességért, olcsó diáklakásért, ingyen-ebédért, kedvezményes vasuti jegyért és különféle ösztöndíjakért. Jó érettségi- és kollogium-bizonyítványok, sok pecsétes „szegénységi“ és csehszlovák állampolgársági oklevél mindenütt kinyitja a kaput. Nem szabad elfelejteni, hogy a diák össze-vissza 6—7 hónapot tölt Prágában, ami szintén megkönnyíti a költségvetést. Egyet azonban

csuda ritkán szerez a magyar fiu: állást, mellékjövedelmet. Csehek és németek rengetegen vannak, természetesen előnyben részesülnek és minden diáknál számbavehető munkát magukévé tesznek. Meg kell még jegyezni, hogy felsőbb szemeszterek előbb részesülnek a kedvezményekben. A pénzes embernek persze tárult a világ.

Prága kanyargós utcáin zamatos csallóközi magyar szó búgott a multkoriban. 54 komáromi diákot hozott föl dr. Bognár Cecil, dr. Hajdú Lukács és Biró Lúcián. Első nap az óváros kincseit: a városházát, az Ismeretlen Katona sirját, a csodaórát, Hus szobrát, Týn templomot, ebéd után a muzeumot és a régi zsidótemetőt nézték meg, este a cseh nemzeti színházban Verdi Othelloját látták. Másnap az országház felől fölmásztak a várba, sorrajárták a György és Vitus templomot, a kastélytermeget, szeretettel köszöntötték a Kolozsvári testvérek Szent György szobrát, meglátogatták a Belvédèret és a strachowi kolostort, a Petřin-hegy kilátótornyából figyelték az „aranyos“ várost, majd átsétáltak a Károly-hidon. Harmadnap kirándultak a Berounka völgyébe, ahol Karlstein lovagvárát keresték föl. Átsiettek Zbraslavba, ahonnét hajón gyűttek le a Moldván a fővárosba. Csak úgy pattogott a visehradi sziklák alatt a csárdás és mire a város közepibe futott a hajó, jó hatvanöt torok zúgta lelkesen a magyar cserkészek induló-dalát. Tuggyisten, üresebb lett Prága: hiányoznak a jókedvű hazai fiúk.

Szent György Kör. A prágai magyar cserkészek munkája két részre tagozódik. Belső munka: a testi-lelki tökéletesedés előmozdítása. Külső munka: az erők társadalmi szolgálatba állítása. Bő teret nyújtanak mindakettő kifejtésére a szombat esti rendes összejövetelek, melyek tárgysorozata az alakuló gyűlésen elfogadott munkaterv szerint: 1. a külső munka megbeszélése; 2. cserkészszerlemű fölolvásás vagy előadás; 3. cserkésziproblémák megvitatása. Az együtt töltött órát a köznapi élettől cserkészipróbléma és magyaros „körkézfogás“ választja el. A kör cseh-magyar cserkészipróbléma megteremtésén fáradozik, a prágai Magyar Akadémikusok Keresztény Köre megszervezésében halhatósan részt vett és sajtópropagandát fejtett ki a cserkészipróbléma érdekében. Tízperces szabadelőadás négy volt: Marcell Zoltán, a kör vezetője a cserkészipróblémaokról beszélt: a cserkészipróbléma figyelmet a lilium, a jelszó, tisztel-

gés, kézfogás, egyenruha, őrsi totem, tábortűz. Különösen kifejező a woodcraf jelvény (az Örök-kevalóság köre, az Erő szarvai, az Élet magja) és a pozsonyi sirályok tobozpikkelye (mag — élet). A szimbolum újból és újból fölidézi a nemes érzelmeket, ezért szeretni kell, elő kell segíteni ujak kialakulását, mert a szimbolum a cserkész-eszme célrajutásának hathatós elősegítője. Kessler Edgar „a nemzet fogalmáról“ beszélt és kifejtette, hogy a nemzet olyan emberek csoportja, akikben megvan az összetartozás érzése és akarata. A közös nyelv, lakóhely, kultúra, érdekek, közösen átéltek emléke és a mindig csak részben igaz közös származás csupán faktorok, melyek az együvértartozás érzését és kívánását kellik. Szent György-napkor a kappadóciai szent katona történetét, legendáját és kultuszának fejlődését mesélte el. Krizsán Olivér a technika fontos szerepéről tartott előadást, mellyel ez a tudomány a mai kultúra létrehozásában közreműködött. Gyönyörű témát szolgáltatott a körnek Farkas Gyula dr. berlini levele, melynek meghatározó mottója: „Az ismeretlen hatalmakkal küzdő fiút, akit senki sem ért, nagy szükségében fel kell emelni, fel kell ölelni. Szeretettel, sok szeretettel.“ A reális „hogyan?“-ra előbb, utóbb megterem a helyes felelet. A kör a fogadalom előtt leteendő „öregcserkészpróba“ anyagát a következő pontokba foglalta: 1. Törvény, jelszó, jelvények, fogadalom, tisztelgés és kézfogás. Cserkészinduló. 2. A cserkészmozgalom célja és története. 3. A cserkésznevelés. 4. A cserkészlet szervezete. Próbák. 5. A Szent György Kör (alapítólevél, munkaterv, szokások). 6. Cseh-szlovák zászló és címerek, államszervezet. 7. Ruházati és főszerelési szabályzat. 8. Tájékozódás a szabadban. Első segély. 10. A következő könyvek ismerete: Papp Gyula: „Cserkészfiúk könyve“. Sík Sándor: „Vezetők könyve“. Tóth Tihamér: „Tiszta férfiuság“. Foerster: „Élet és jellem“. A kör örömmel várja az ősszel Prágába kerülő cserkésztestvéreket.

Tóth Tihamér könyveiről. Vannak emberek, akik a mindenható segítőtársai a világon. Ezek munkája valóságos áldás. Az ilyenek közé tartozik Tóth Tihamér dr. Könyvei a „Levelek diákjaimhoz“, ma már 7—8 nyelvre lefordítva közkinccsévé válnak az emberiség reményének: az ifjúságnak. Könyveiben ott ragyog a szív hatalmas szeretete, az akarat acélja és az észteremtő ereje. Ezekre tanítja az ő diákjait, hogy

elérjék a választóról letérve a boldogság felé vezető ösvényt. Tóth Tihamér könyvéről nem szabad irni méltatást, ezeket a könyveket az ifjuság kezébe kell adni, nagyobb kincs ez az aranyánál. Gyönyörű könyvei ezek: A tiszta férfiuság, Dohányzol? Ne igyál, A művelt ifjú, A jellemes ifjú és előkészületben a Vallásos ifjú. Kaphatók Pozsonyban, Szent-József könyvkereskedésében (Lőrincapu-utca). **Végvári R.**

Sz... István. A rejtvényeidből válogatva alkalomadtán hozok néhányat. **F...** Antal. Eredetibb rejtvényeket kell csinálni. Köszönettel veszem, ha új előfizetőket gyűjt. **Z...** László. Versei gyöngék. **Végvári.** A kívánt évfolyamokat félrelettem. **H...** Vilmos. Igen ügyes. Másokat is kérek. Üdv! **V...** Kálmán. Két versed — sajnos — nem vált be. De haladást észlelek s ha költőibbé, választékosabbá válik nyelvezeted, ki is nyomtatom nevedet! Azért ne haragudj! **K...** Rezső. Adomáidból alkalomadtán leközlök néhányat. A vers még nem ült meg a mértéket. Az „Ezsaiás úr büszkesége“ nem rossz, de valószínűen, hogy egy tíz éves fiu három hét alatt olyan sürgöny feladására bátorodjék. A lélektani megokolás gyöngye!

FEJTÖRŐ

1. Sakkrejtvény. (Lóugrás szerint.) Virágh Lászlótól.

pa.	ság	s	dog,	ni
ha-	ki	Tom-	jú-	vágy
ser-	gyer-	*Az	rad-	bol
sziv-	lad-	tud	ni	if-
mek	dül-	ben	ni,	ma-

2. Rejtett nevek. Szilassy Istvántól.

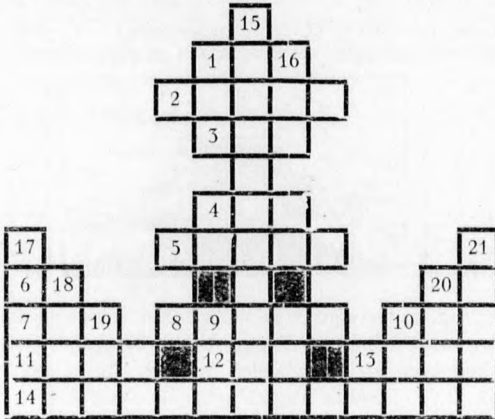
A legtöbb államnak van gyarmata. Néhol a szabad ég alatt laknak az emberek. Nemcsak hadiszere, bátorság is kell a csatában. A hős könnyen horjda a páncélját. Elrejtőzném a téli időben. A várrom Aujouk-é volt. A szerencse hervadó, az erény örökké virül.

A fenti mondatok mindegyikében egy-egy nemzeti neve van elrejtve. Melyek azok?

3. Betűrejtvény. (Logogrifh.)

A gyalupad nélküle mit se ér.
 Fej nélkül — kettőt jelent a szó:
 Az egyik szép, gyűrűs sáncban lakó;
 Másikon jár az, ki erdőbe tér.
 Az utolsó három tagja
 Gyógyuló seb nevét adja.

4. Keresztszórejtvény.

Vizszintesen: 1. Hüvelyes növény. 2. Aki gyorsan beszél, az teszi. 3. Káposzta féle. 4. A család feje. 5. A nagypapa büszkesége. 6. A kutya más neve. 7. Aki léglát lesz egymásra. 8. Ahová télen a nemes vad élelmét helyezik el. 9. A ház fedele. 10. A lány ellentéte. 11. Ahol a fa terem. 12. E nélkül a kés nem kés. 13. Híres utazó. 14. Új közép európai ország neve.

Függőlegesen: 15. A cserkészlet megalapítója. 1. A tornaórán ezt ugorják át. 16. A jobb ellentéte. 17. Eszik is, karon is viselik. 18. Régi szlovenszói vármegye. 19. A „hol” szó szlovákul. 9. Aki valakit tegez, az csinálja. 10. A szög felosztási egysége. 20. Ami nem nagy, 21. A család fő neve kicsinyítve.

Jegyzet: A megfejtést szeptember hó 15-éig kell beküldeni levelezőlapon. A megfejtők közli értékes könyvel sorsolunk ki.

Az áprilisi fejtörő megfejtése:

1. *Keresztszórejtvény.* Vizszintesen: 1. Gimnázium. 3. Bazár. 5. Pír. 7. Mar. 9. Kar. 11. Enni. 13. Alma. 17. Bán. 19. Ima. 21. Elele. 23. Aprólékos. — Függőlegesen: 2. Geometria. 4. Tanul. 6. Nap. 9. Ázik. 10. Emel. 12. Zár. 14. Alé. 16. Ír. 18. Tamás. 20. Makrancos.

2. *Póllőrejtvény.* „Végén csaltan az ostor.”

3. *Szórejtvény:* Kor, só, korszó, orsó.

4. *Betűrejtvény:* Mag, Emma, Jónás, kas, rossz, ki, kanári — „Aki magának rossz, másnak sem jó.”

Nyertes left: Oppé Sándor Kremnica.

Az áprilisi fejtörőket megfejtették:

Oppé Sándor, Farkas Antal, Ifj. Zapf László, Csank István, Galla József, Grosz Jenő, Nagy Tibor, Weisz Albert, Vágó Gabriella, Popovics János, Korenchy Rezső, Ginovszky Gyula, Török Jenő, Schmitz Károly, Oszwald Andre.

REDLINGER IGNÁC

KÖNYV- ÉS PAPIRKERESKEDÉSE

LUČENEC—LOSONC.

KLEIN SAMU

VASKERESKEDŐ
 LUČENEC—LOSONC

Diákok!
 Cserkészek!

Hol vásároljátok író- és papírszereiteket félig

ingyen?

csakis

Biró Márkusnál

a gimnázium mellett Lučenecen

Minden 2 Ké. értékű vásárlás után blokkot kapsz, 10 blokk után pedig 1 ért. tárgyat!

MIZSÚR JÓZSEF

zongorakészítő és hangoló
 LUČENEC—LOSONCZ

elvállalja mindennemű hangszer szak szerű javítását; raktáron tart bel- és külföldi hangszereket és mindenfajta hangszerkelleket

Deutsch József szállodája
 Lučenec—Losonc, Masaryk-utca 21.

Üzletáthelyezés.

Tisztelettel hozom „A Mi Lapunk” olvasóinak szíves tudomására, hogy **óra- és ékszerüzletemet** saját házamba, Vasuti-u. 3. sz. alá helyeztem át. Lučenec—Losonc. — Tisztelettel

HAÁSZ LAJOS.

Cserkészkönyvtár:

1. **Sztrilich:** Táborigények — — — 4'—
2. **Mócsy:** Cserkészsegélynyújtás — 1'50
3. **Scherer L.:** A szlovenszói magyar cserkész daloskönyve — — — 2'—
4. **Gerő:** Térképismertek — — — 2'50
5. **Buczkó:** Törvénytudomány — — — 2'50
6. **Scherer:** A próbaidős cserkész könyve — — — — — 3'—
7. **Scherer:** A másodosztályú cserkész könyve — — — — — 3'—
8. **Olasz:** Ezeremester — — — — — 3'—

Minden cserkész szerezzze be!
 A Mi Lapunk útján is megrendelhető!